

[Henry Christensen.]

vi har haft nul procent arbejdsløshed i flere af sommersæsonerne de seneste år. Derfor tror jeg ikke, vi kommer udenom at finde frem til en løsning, og det en hurtig løsning.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var i sine betragtninger inde på meget omfattende vurderinger af hele uddannelsesproblemet indenfor arbejdsfagene og henviste i så henseende til det foredrag, som kontorchef Vedel-Petersen havde holdt. Jeg er vel bekendt med dette foredrag, og det er helt klart, at der er uhyre mange problemer, når det gælder uddannelse, tillæring o. s. v.

Det, som det foreliggende lovforslag tager sigte på, er imidlertid ikke at skabe en tilbundsgående løsning af alle de forskellige oplæringsproblemer, der her kan være tale om; det tilsigter en løsning af de forhold, for hvilke en løsning efter vor mening er særlig påtrængende, særlig aktuel, idet det er vor opfattelse, at hvis vi ikke løser disse problemer, må vi stadig i en periode køre videre med mangel på arbejdskraft indenfor nødvendige produktionsområder og en betydelig arbejdsløshed indenfor andre områder. Vi mener, at vort forslag giver den mindst indgribende og den mest enkle løsning, der kan peges på, hvis man vil forsøge at løse disse problemer. Det er muligt, man kan finde frem til endnu mere enkle og og endnu mindre indgribende metoder; i så tilfælde ville vi se det med glæde.

Vi har naturligvis, som der også er givet udtryk for, den principielle opfattelse, at samfundsmagten ikke i al almindelighed skal blande sig i alle arbejdslivets forhold; men vi har fundet, at her var der et område, hvor presserende problemer trængte til at blive løst; de havde stået til debat gennem mange år, og det var vor opfattelse, at det samfund, som ellers kom til at bære omkostningerne ved, at de ikke blev løst — sådan som det ærede medlem hr. Poul Sørensen så rigtigt gjorde opmærksom på det — måtte finde en løsning. Det er den særlige begrundelse for lovforslagets fremsættelse. Når vi har normale eller i hvert fald mere normale og frie økonomiske forhold, vil de væsentligste af arbejdsmarkedsproblemerne kunne løses parterne imellem på normal vis under de frie aftaleforhold, men jeg vil ikke afvise, at der kan opstå akutte og særlig

presserende situationer, og det er det jeg mener er tilfældet her.

Det ærede medlem hr. Lindberg fremdrog nogle tal, som skulle vise, at der ikke havde været så forfærdelig store forskydninger i forholdet mellem faglærte og ufaglærte og deres forskellige placering indenfor arbejdsmarkedet. Men det afgørende er jo ikke, hvordan forholdet er mellem ufaglærte og faglærte, det afgørende er, hvordan dette forhold stiller sig i relation til det behov, som produktionslivet og arbejdsmarkedet i den givne situation har. Vi må erkende, at behovet er ændret; det vil ændre sig fra tid til anden, og det vil under de stadig mere skiftende forhold, som landet og landets produktion er udsat for, ændre sig stadig hurtigere. Derfor er det, vi må have mulighed for større bevægelighed, end vi har i øjeblikket.

Det blev udtalt, at dette ikke var nogen god optakt til overenskomstforhandlingerne. Vort hovedsynspunkt er, at vi ønsker, at parterne såvidt overhovedet gør sig selv skal finde frem til en løsning af det foreliggende problem. Men hvis man tænker sig den situation, at vi fandt, at problemet efterhånden pressede så stærkt på, at den tredje faktor i spillet, samfundet og samfundsmagten, i givet fald måtte foretage visse foranstaltninger, ville det så have været rigtigt at sige: nu siger vi ikke noget, vi viser ikke noget initiativ, og når så parterne er færdige med at forhandle, kommer vi og siger: når I ikke har løst problemet, foreslår vi at gennemføre de og de foranstaltninger? Er det ikke mere rigtigt, mere fair, som vi tilstræber det, overfor arbejdsmarkedets parter på forhånd, inden de skal træde i forhandling, at sige: på dette område er der et problem, og samfundets interesse i problemet er så stort, at parterne selv bør finde frem til en løsning heraf, og hvis de ikke finder den, skitserer vi den nødvendige løsning, som vi mener i så tilfælde bør gennemføres?

Jeg skal afstå fra at gå ind på de mange detailbetragtninger om de enkelte dele af lovforslaget. Jeg vil dog gerne slutte med et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der spurgte: Hvad betyder det, at man opstiller disse regler, hvis arbejdsmarkedets parter ikke vil benytte sig af dem? Jeg har den opfattelse, at hvis man